

IDEFISC

JURIDISCHE NIEUWSBRIEF: VERSCHIJNT DRIEMAANDELIJKS

31^e JAAR - N° 118

MAART 2022

AFGIFTEKANTOOR: BRUSSEL

© IDEFISC INTERNATIONALE VERENIGING MET WETENSCHAPPELIJK DOEL - INFO@IDEFISC.BE

Editoriaal

Hoe onze fiscus Rusland helpt

De vloedgolf van sancties treffen terecht de Russische staat en zijn leiders. Dat is natuurlijk een zeer goede zaak, gezien het geweld dat deze staat in Oekraïne heeft gepleegd. Dit is geen reden om alle mensen met de Russische nationaliteit of woonplaats, die misschien wel tegenstanders van het regime zijn, te stigmatiseren.

Maar ondertussen is het minder bekend dat bestaande internationale overeenkomsten alle staten, inclusief België, en hun banken verplichten om samen te werken met de Russische staat voor wat essentieel is voor de oorlogsinspanning van dat land: de financiën.

Geobsedeerd door de prioriteit die wordt gegeven aan de bestrijding van fiscale fraude, sloten de staten op 29 oktober 2014 een «multilaterale overeenkomst tussen bevoegde autoriteiten betreffende de automatische informatie-uitwisseling met betrekking tot afgesloten financiële rekeningen».

Dit laat bijvoorbeeld de Belgische fiscus toe om de saldi van de rekeningen op het einde van het jaar te kennen en het bedrag van de inkomsten die Belgische ingezetenen in het buitenland ontvangen, in welk land dan ook, met uitzondering van de zeer uitzonderlijke streken die dit multilaterale akkoord niet hebben ondertekend.

Rusland heeft deze overeenkomst afgesloten, wat alle banken in andere ondertekenende staten, waaronder opnieuw België, verplicht

om alle informatie over Russische ingezetenen te verzamelen, inclusief hun bankgegevens.

Met andere woorden, alle bankgegevens die zich in België bevinden en betrekking hebben op Russische ingezetenen, worden doorgegeven aan de Russische belastingdienst om Russische ingezetenen te belasten.

Het gaat dus om concrete hulp aan de Russische autoriteiten bij het innen van de belasting, dat wil zeggen bij het innen van de inkomsten die nodig zijn om onder meer de agressieoorlog te financieren.

Tot nu toe werd niet bevestigd dat de Belgische staat iets zou gedaan hebben om deze gedwongen samenwerking met de Russische staat te beëindigen en het is twijfelachtig of de stand van de verdragen het mogelijk zou maken om iets te doen.

Dit is waarom de verderfelijke opvatting dat de belangen van staten, zelfs verfoeilijke, altijd voorrang moeten krijgen op die van individuen, in het bijzonder door met hen samen te werken bij de inning van belastingen. Dit is een verkeerde gedachte, omdat het impliceert dat staten minder schadelijk zijn dan individuen. Zoals de huidige gebeurtenissen echter aantonen, zijn het altijd de staten die de ergste misdaden begaan, met name door criminele oorlogen te beginnen.

Thierry AFSCHRIFT

De klauwen van de beer

Diegene die vliegen belasten

Het idee van onze regering, die opnieuw bestaat uit het creëren van een nieuwe belasting, is niet om diegene die vliegen te belasten. Neen, wat ze wilt doen, is om vanaf deze 1 april de personen te belasten die het vliegtuig nemen en die op Belgisch grondgebied vertrekken.

De tarieven kunnen wel redelijk blijken en op vandaag zijn ze dat wel: 2 euro om te vliegen naar een land van de Europese Unie met een traject van meer dan 500 kilometer in vogelvlucht, 4 euro als het in vogelvlucht gaat naar een land buiten de Europese Unie (waarmee het Verenigd Koninkrijk en Zwitserland gelijkgesteld worden) en 10 euro voor vliegvluchten van ten minste 500 kilometer.

Aan de huidige tarieven is het voor de mensen die op vakantie willen gaan, niet erg ontmoedigend en nog minder voor de zakenreizigers voor wie tijd geld is.

Maar alle belastingen starten op die manier: laag om aanvaard te worden, daarna worden ze natuurlijk opgetrokken, omdat er wordt gezegd dat ze in dit land nooit worden afgeschaft.

De ongelikte beer

Inhoudstafel

De cryptomunten: voordelig op fiscaal vlak?	1
Grondwettelijk Hof beslist over grondwettigheid van een specifieke antimisbruikbepaling inzake registratierechten	2
Het fiscaal misbruik: enkel als alle handelingen plaatsvonden na de inwerkingtreding	3
Het bankgeheim: de fiscus heeft voortaan toegang tot de saldi van uw bankrekeningen	6
Voortaan belasten de Emiraten de vennootschappen	7
Een welgekomen omzendbrief van de Nationale Bank	8
Deeleconomie: een afschrikkende sanctie voor platformen die geen roerendevoorheffing zouden inhouden	9
De belastingdossiers uit de «footgate»: wat kan de fiscus doen? hoe kan de belastingplichtige reageren?	11
Het Preventieve Verdrag België – Frankrijk: weldra nieuws voor de meerwaarden op aandelen	13
Auteursrecht en naburige rechten: De kwalificatie van «beschermd werk» onderworpen aan de beoordeling van de fiscus	15
Uitkering van dividenden tegen verlaagde roerende voorheffing: nog steeds mogelijk voor sommige KMO's (VPRbis)	16

Thierry AFSCHRIFT

De cryptomunten: voordelig op fiscaal vlak?

De cryptomunten zijn in de mode. Soms hebben ze het mogelijk gemaakt om reusachtige winsten te maken. In andere gevallen kregen sommigen te maken met belangrijke verliezen.

Vaak wordt de vraag gesteld welk fiscaal stelsel wordt gedragen door zij die cryptomunten gebruiken.

In werkelijkheid presenteert het probleem zich niet echt op een heel andere manier voor valuta's of andere traditionele financiële activa.

In gevallen, eigenlijk uitzonderlijk, waar een persoon handelt in de aankoop en verkoop van cryptomunten, zijn zijn winsten het resultaat van een commerciële activiteit en zijn ze daarom belastbaar als beroepsinkomsten.

Dit zal het geval zijn, niet alleen wanneer men handelt onder een bedrijfsnaam, maar ook als het beroep van de aan- en verkoop van cryptomunten zo overnemend is dat het vergelijkbaar is met een beroepsactiviteit, of als het gaat om een organisatie van het professionele type, bijvoorbeeld met het inhuren van werknemers, het gebruik van kantoren die bedoeld zijn voor de activiteit, of een logo, of reclame.

Afgezien van deze hypothesen, zullen winsten op cryptomunten bijna altijd aan belastingen ontsnappen, omdat vermogenswinsten op activa onder het normale

Winsten uit cryptocurrencies zullen bijna altijd ontsnappen aan belastingheffing als vermogenswinsten op activa, die deel uitmaken van het normale beheer van privévermogen.

Hun situatie is vergelijkbaar met winsten op traditionele valuta, of financiële activa zoals aandelen, obligaties of opties. Dit verklaart waarom sommige mensen winst, en soms fortuin, hebben gemaakt met cryptocurrencies, en geen belasting hebben hoeven te betalen.

beheer van privévermogen vallen.

Hun situatie is vergelijkbaar met winsten gemaakt op traditionele valuta's, of op financiële activa zoals aandelen, obligaties of opties.

Dit verklaart waarom sommigen winst hebben gemaakt en soms een fortuin hebben gemaakt, dankzij cryptomunten, en geen belastingen hebben hoeven betalen.

Het gevolg van deze situatie is natuurlijk dat verliezen op cryptomunten ook niet aftrekbaar zijn.

Dit alles verandert natuurlijk wanneer de activiteit binnen een vennootschap wordt uitgevoerd.

In dit geval, omdat alles wat een vennootschap doet als professioneel wordt beschouwd, zijn winsten belastbaar, terwijl kapitaalverliezen normaal gesproken aftrekbaar zijn.

Het zal gemakkelijk zijn om af te leiden dat, vanuit fiscaal oogpunt, activiteiten die worden uitgevoerd met cryptomunten zeer voordelig zijn zolang u geld verdient.

In het andere geval dekt het belastingstelsel de reeds geleden verliezen niet.

Perrine RUDEWIEZ

Grondwettelijk Hof beslist over grondwettigheid van een specifieke antimisbruikbepaling inzake registratierechten

COp 20 januari 2022 heeft het Grondwettelijk Hof een arrest gewezen op prejudiciële vragen gesteld door het Hof van Cassatie, betreffende de toepassing van artikel 130 van het Wetboek van Registratierechten, waaruit blijkt dat wanneer een mede-eigenaar onverdeelde rechten verwerft op een onroerend goed van een mede-eigenaar die een vennootschap is, waarvan de eerste mede-eigenaar aandeelhouder of vennoot is, dan is deze verkrijging onderworpen aan het evenredige verkooprecht, terwijl de mede-eigenaar die onverdeelde rechten verwerft op een goed van een mede-eigenaar die een vennootschap is waarvan hij noch aandeelhouder noch vennoot is, onderworpen is aan het splitsingsrecht voorzien in artikel 109, 2°, van hetzelfde wetboek.

In feite hebben een naamloze vennootschap en haar aandeelhouder een gezamenlijke onroerende zaak aangekocht die tegen 10% wordt belast voor wat betreft de registratierechten. Het bedrijf kocht het grootste deel van het gebouw en haar aandeelhouder een klein deel.

In een tweede tijd heeft de NV haar rechten verkocht aan deze aandeelhouder door het evenredig recht van 2,5% dat voorzien is voor de delen toe te passen.

De administratie is echter van mening dat de verrichting aan 10% moest belast worden, dus aan het tarief dat van toepassing is voor verkopen.

Deze redenering werd gevolgd door het Gentse Hof van beroep. Het arrest zegt dat de betwiste bepaling (afgezien van de inbreng) van toepassing is op elke verwerving door een aandeelhouder (in welke vorm dan ook) van een in België gelegen onroerend goed dat afkomstig is van een naamloze vennootschap waarvan hij aandeelhouder is, en herinnert aan de voorrang van een specifieke bepaling, zoals deze die aan onderzoek werd voorgelegd.

In een gelijkaardig arrest heeft het Hof van beroep van Luik in dezelfde zin geoordeeld en gepreciseerd dat de betwiste bepaling het mogelijk maakte een fiscaal misbruik te vermijden dat zou bestaan in het ontduiken van registratierechten door de tussenkomst van vennootschappen.

In werkelijkheid zijn deze beslissingen niet verwonderlijk omdat ze de ontwikkeling van een voorafgaande beslissing van 2014 hernemen die reeds wees op de kwestie van de verzaking door de vennootschap van haar deel dat ze initieel had verworven ten voordele van haar aandeelhouder.

In haar arrest verwierp het Grondwettelijk Hof de vorderingen van de aandeelhouder die de ongrondwettigheid van de bepaling aanvoerde, die volgens hem voortvloeide uit het ongerechtvaardigde verschil in behandeling tussen enerzijds mede-eigenaars die onverdeelde rechten verwerven in

een gebouw van een vennootschap waarvan zij aandeelhouder of vennoot zijn, en anderzijds mede-eigenaars die onverdeelde rechten verwerven in een gebouw van een vennootschap waarvan zij geen aandeelhouder of vennoot zijn.

Mede-eigenaars in de eerste categorie zijn een verkooprecht van 10% verschuldigd, terwijl mede-eigenaars in de tweede categorie slechts een splitsingsrecht van 2,5% verschuldigd zijn.

Volgens het Hof zijn deze situaties eenvoudigweg niet te vergelijken aangezien de aandeelhouder in tegenstelling tot derden, over een stemrecht beschikt en over een zekere bevoegdheid die hij zou kunnen gebruiken met de bedoeling om registratierechten te ontwijken.

Ten slotte keert zij terug naar de grondslag en de legitimiteit van een dergelijke antimisbruikbepaling,

We zullen hieruit onthouden dat het arrest waarvan de zaak nu door het Hof van Cassatie moet worden beslist eens te meer aan toont dat, in tegenstelling tot de algemene antimisbruikbepalingen, waarvan de uitvoering door de administratie ingewikkeld blijft, de toepassing van specifieke en gerichte antimisbruikmaatregelen anderzijds niet mag worden onderschat.

die hier tot doel heeft te voorkomen dat vennootschapsstructuren worden opgezet om registratierechten te ontwijken door eerst een onbeduidend aandeel in onroerende goederen te verwerven om vervolgens bij de verwerving van de rest van de vennootschap een beroep te kunnen doen op het splitsingsrecht van 2,5 %.

Volgens het Hof doen deze gerichte antimisbruikbepalingen op geen enkele wijze afbreuk aan het beginsel van de keuze van de minst belaste weg.

Bovendien zullen we hieruit onthouden dat het arrest waarvan de zaak nu door het Hof van Cassatie moet worden beslist eens te meer aantoont dat, in tegenstelling tot de algemene antimisbruikbepalingen, waarvan de uitvoering door de administratie ingewikkeld blijft, de toepassing van specifieke en gerichte antimisbruikmaatregelen anderzijds niet mag worden onderschat.

Het fiscaal misbruik: enkel als alle handelingen plaatsvonden na de inwerkingtreding

Verschillende arresten van het Hof van Cassatie van 25 november 2021 hebben het mogelijk gemaakt om de toepassing in de tijd van de Belgische en Europese regels inzake fiscaal misbruik te verduidelijken.

Ter herinnering, met de Programawet van 29 maart 2012 heeft de Belgische wetgever een nieuwe algemene regel (dus niet beperkt tot de toepassing van een specifieke wettekst) "antimisbruik" aangenomen in termen van directe belastingen (evenals registratie- en successierechten).

De nieuwe regel, die inmiddels algemeen bekend is, voorziet in de mogelijkheid voor de overheid om een «handeling» of een «geheel van handelingen» niet-tegenstelbaar te verklaren wanneer zij aantoont dat de belastingplichtige door zijn benadering,

in strijd met de doelstellingen van een bepaling van de belastingwet, een handeling verricht die hem in staat stelt zich hetzij «buiten het toepassingsgebied van deze bepaling» te plaatsen, of om aanspraak te maken op «een fiscaal voordeel voorzien» door het Wetboek of zijn uitvoeringsbesluiten.

De wetgever bepaalde dat in het geval van directe belastingen de nieuwe maatregel vanaf het aanslagjaar 2013 van toepassing zou zijn «op handelingen of reeksen rechtshandelingen die gesteld worden tijdens een belastbaar tijdperk dat ten vroegste op de datum van bekendmaking van de (...)wet in het Belgisch Staatsblad en met betrekking tot het aanslagjaar 2012».

De complexe aard van het begrip het geheel van handelingen in combinatie met de vereisten van de overgangsbepalingen heeft aanleiding gegeven tot een levendige controverse, die in wezen neerkomt op de volgende vraag: *Opdat het geheel van handelingen waarnaar in de wet wordt verwezen binnen het toepassingsgebied van de nieuwe bepalingen kan vallen,*

Spyridon CHATZIGIANNIS

moet elk van de constitutieve handelingen (dus reeds de eerste handeling) van het genoemde «geheel» worden uitgevoerd na de inwerkingtreding van de wet of, integendeel, zou de verrichting van zelfs maar één van deze handelingen na de inwerkingtreding van die wet kunnen leiden tot de toepasselijkheid ervan?

Volgens de administratieve omzendbrief ter zake zou het volstaan dat «de laatste rechtshandeling die deel uitmaakt van een geheel van rechtshandelingen die dezelfde verrichting uitvoeren» in de loop van 2012 werd gesteld om de nieuwe wet van toepassing te laten zijn.

Omgekeerd zijn de beoefenaars en de beste doctrine van mening dat de nieuwe bepaling alleen van toepassing is indien elk van de handelingen die het betwiste geheel vormen, onder haar gezag wordt verricht, aangezien de overgangsbepaling aangeeft dat het nieuwe recht van toepassing is op (handelingen en) gehelen van rechtshandelingen «verricht tijdens een belastbaar tijdperk dat ten vroegste op de datum van bekendmaking van de wet is afgesloten». Met inachtneming van de wettekst, waarin duidelijk staat dat het over het geheel van deze constitutieve handelingen gaat die tijdens het belastingtijdvak moeten worden gesteld, is dit standpunt ook in overeenstemming met de vereiste voor de administratie om alle constitutieve handelingen van het geheel die zij van plan is aan te vechten, niet-afdwingbaar te verklaren.

Het is in deze conflictueuze context dat de verschillende voorbereidin-

gen van 25 november 2021 werden getroffen.

In een eerste groep arresten heeft het Hof zich over bepaalde arresten van het Gentse Hof van beroep gebogen, dat had geoordeeld dat alle constitutieve handelingen die het in de wet bedoelde «geheel» vormen, na de inwerkingtreding van de nieuwe wet moesten verricht zijn om van toepassing te zijn, aangezien de Gentse rechters ook van mening waren dat de administratieve positie in strijd was met het beginsel van de voorspelbaarheid van de wet, verband houdend met artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Verwijzend, in sommige arresten, naar de «duidelijke tekst» (sic) van de wet en de voorbereidende werken van de wet van 2012, heeft het Hof van Cassatie ondubbelzinnig geoordeeld dat «het middel dat veronderstelt dat, om binnen het temporele toepassingsveld van artikel 344, §1, WIB te vallen, het volstaat dat de laatste handeling van het geheel van rechtshandelingen werd verricht tijdens het belastbare tijdperk dat verband hield met het aanslagjaar 2013 of de daaropvolgende belastingja-

ren, gebaseerd is op een onjuiste juridische mening en daarom dus ontbreekt in de wet.» (trad.). Deze beslissingen, gebaseerd op de effectieve duidelijke tekst van de wet, moeten een einde maken aan de controverse over de toepasselijkheid van de nieuwe bepaling bij een «reeks wetten»: **de administratie moet duidelijk vaststellen dat elk van de constitutieve handelingen van het geheel dat zij bekritiseert, na de inwerkingtreding ervan is uitgevoerd.**

De nieuwe Belgische antimisbruikregel is echter niet de enige bepaling die de administratie anachronistisch heeft proberen te handhaven. Zo heeft de administratie in een andere zaak die aan het Hof van Cassatie werd voorgelegd, de toepassing van artikel 6, lid 1, van de Richtlijn (EU) 2016/1164 van de Raad van 12 juli 2016 tot vaststelling van regels ter bestrijding van belastingontwikingspraktijken die rechtstreeks van invloed zijn op de werking van de interne markt, gevraagd en heeft het bovendien de schending van een vermeend algemeen beginsel van Europees recht dat misbruik van belastingrecht verbiedt, ingeroepen; dit om voor het aanslagjaar 2015 een constructie

In het algemeen blijkt uit het onderzoek van de, soms enkelvoudige, argumenten dat de Belgische Staat bij elke gelegenheid een felle wens ontwikkelt om koste wat het kost de Belgische of Europese antimisbruikbepalingen toe te passen, zelfs als dit betekent dat ze tegen duidelijke teksten moet redeneren of in haar dwaling moet volharden, zelfs wanneer duidelijk niet aan de voorwaarden voor de toepassing ervan is voldaan. Een houding die in sommige gevallen even beledigend overkomt als deze die de wetgever wilde bestrijden.

in vraag te stellen die in 2010 (!) werd opgezet.

Bij een eveneens op 25 november 2021 gewezen arrest heeft het Hof van Cassatie volkomen logisch het beroep van de Belgische Staat verworpen.

Eenzijds heeft het zich uitgesproken over de toepasselijkheid van artikel 6.1 van de richtlijn op de onderhavige zaak, dat bepaalt dat de lidstaten elke constructie of reeks van constructies (van kunstmatige aard) die vooral afgesloten zijn met de bedoeling of die als hoofddoel hebben een belastingvoordeel te bekomen dat afbreuk doet aan het doel of de toepassing van de toepasselijke belastingwetgeving, uit de berekening van de vennootschapsbelasting moeten uitsluiten. Het Hof was van mening dat deze bepaling niet van toepassing was op een constructie die in 2010 werd ingevoerd, aangezien de bepalingen van nationaal recht die door Staten zijn genomen om hieraan te voldoen, pas vanaf 1 januari 2019 van toepassing moesten zijn.

Anderzijds, wat betreft het zogenaamde algemene beginsel van Europees recht dat rechtsmisbruik verbiedt, is het waar dat het Hof van Justitie van de Europese Unie soms het bestaan van een dergelijk beginsel erkent; zoals het Hof van Cassatie echter ook zorgvuldig heeft gepreciseerd, kan een dergelijk beginsel alleen worden ingeroepen in gevallen waarin een belastingplichtige zich ten onrechte (zuiver formeel en dus kunstmatig) in een positie zet die hem in staat stelt gebruik te maken van een bepaling van het recht van de Europese Unie, teneinde er een voordeel uit te halen. In de zaak die aan het Hof werd voorgelegd, ging het echter om de interpretatie van bepalingen die uitsluitend binnen de werkingssfeer van het Belgische nationale recht vielen: aangezien de belastingplichtige zijn interpretatie niet op een bepaling van Europees recht baseerde, was het logisch dat het Hof van mening was dat de rechter de beweringen van partijen niet in het licht van het Europese recht moest interpreteren, dat niet van toepassing was op de onderhavige zaak.

In alle hierboven genoemde arresten bevestigt het Hof van Cassatie in wezen dat het onredelijk zou zijn om in het licht van de nieuwe definitie van fiscaal misbruik een «constructie» te onderzoeken waarvan de basis zou gelegd zijn op een moment dat de nieuwe wet niet bestond, naast het feit dat een dergelijke opsplitsing het onafscheidelijke karakter van het geheel van handelingen waarnaar in de wet wordt verwezen, niet lijkt te respecteren.

In het algemeen blijkt uit het onderzoek van de, soms enkelvoudige, argumenten dat de Belgische Staat bij elke gelegenheid een felle wens ontwikkelt om koste wat het kost de Belgische of Europese antimisbruikbepalingen toe te passen, zelfs als dit betekent dat ze tegen duidelijke teksten moet redeneren of in haar dwaling moet volharden, zelfs wanneer duidelijk niet aan de voorwaarden voor de toepassing ervan is voldaan. Een houding die in sommige gevallen even beledigend overkomt als deze die de wetgever wilde bestrijden.

Mélanie BARON

Het bankgeheim: de fiscus heeft voortaan toegang tot de saldi van uw bankrekeningen

In 2018 besloot de vorige regering om de CCP-regels uit de fiscale regelgeving te verwijderen en een op zichzelf staand wetgevingskader voor de CCP te voorzien.

Het betreft *de wet van 8 juli 2018 houdende de organisatie van een centraal contactpunt voor financiële rekeningen en contracten en tot uitbreiding van de toegang tot het centraal bestand van berichten van beslag, delegatie, overdracht, collectieve schuldregeling en protest*. We moeten eraan herinneren dat het doel van de CCP is om het werk van de administratie te vergemakkelijken om zo te voorkomen dat ze naar elke financiële instelling moet gaan om bepaalde informatie over de belastingplichtige te verkrijgen.

Sinds deze wijziging in 2018 moet elke opening of afsluiting van een bankrekening of een zichtrekening dus onmiddellijk gecommuniceerd worden, evenals elke wijziging in gegevens. Artikel 4 van de wet van 8 juli 2018 voorziet immers in de verschillende gegevens die aan het CCP moet worden meegedeeld. Tot nu toe hoefden dus alleen bankrekeningnummers en hun houders door

de aangevers aan de CCP te worden meegedeeld.

Nieuwigheid:

Vanaf januari 2022 zullen de financiële instellingen die in België werken bijkomende informatie moeten geven aan het Centraal Contactpunt van financiële rekeningen en contracten (CCP). Het betreft:

- De saldi per 30/06 en per 31/12 van de bankrekeningen en betaalrekeningen,
- Geaggregeerde bedragen per 30/06 en per 31/12 van investeringscontracten en aanverwante contracten, en
- Geaggregeerde bedragen per 31/12 levensverzekeringsspolissen.

Deze verruimde meldplicht is onderdeel van de strijd tegen witwassen, de financiering van terrorisme en zware criminaliteit en belastingontduiking. De meldplicht die vanaf 2022 tot het CCP wordt uitgebreid, vloeit voort uit de programmawet van 20 december 2020 en het koninklijk besluit van 6 juni 2021.

Artikel 20 van de programmawet van 20 december 2020 voorziet immers in de uitbreiding van de informatie die aan de CCP moet worden meegedeeld. Meer in het bijzonder is er een verplichting om het periodieke saldo van bank- en betaalrekeningen mee te delen, evenals het totale bedrag van een reeks bepaalde contracten (vermogensbeheercontracten, bepaalde levensverzeke-

ringscontracten).

De eerste communicatie van de saldi en bedragen voor de jaren 2020 en 2021 moet uiterlijk op 31 januari 2022 gebeurd zijn.

Verzekeringsondernemingen genieten een bijkomende termijn aangezien zij tot uiterlijk **31 maart 2022** de tijd hebben om de totale bedragen van de verzekeringscontracten per 31 december 2021 aan de CTP te communiceren.

Gelet op de timing van de communicatie van deze informatie kan de raadpleging van saldi en geglobaliseerde bedragen pas **op zijn vroegst vanaf februari 2022** gebeuren. Niettemin moet worden opgemerkt dat de wetswijzigingen die zijn aangebracht door de wet van 20 december 2020 en het koninklijk besluit van 6 juni 2021, geen betrekking hebben op de toegangsvoorwaarden tot het Centraal Contactpunt.

Hoewel het de wil van de minister van Financiën is om de belastingadministratie toegang te geven tot de informatie van de CCP buiten de hypothese van belastingfraude om, blijft deze toegangsvoorwaarde op dit moment nog steeds geldig. De saldi van de rekeningen van het CCP kunnen dus alleen door de belastingadministratie worden geraadpleegd als deze zich beroept op aanwijzingen van belastingontduiking en het is op dit punt dat het bankgeheim nog niet volledig is beëindigd.

Hoewel het de wil van de minister van Financiën is om de belastingadministratie toegang te geven tot de informatie van de CCP buiten de hypothese van belastingfraude om, blijft deze toegangsvoorwaarde op dit moment nog steeds geldig. De saldi van de rekeningen van het CCP kunnen dus alleen door de belastingadministratie worden geraadpleegd als deze zich beroept op aanwijzingen van belastingontduiking en het is op dit punt dat het bankgeheim nog niet volledig is beëindigd.

Pascale HAUTFENNE

Voortaan belasten de Emiraten de vennootschappen

Het Ministerie van Financiën van de Verenigde Arabische Emiraten heeft in een recent communiqué gezegd dat de winsten van vennootschappen die hoger zijn dan 91.500 euro vanaf de maand juni 2023 zullen belast worden aan een tarief van 9%.

De ondersecretaris van het Ministerie van Financiën voorziet dat het belastingstelsel op de vennootschappen van de Emiraten één van de meest competitieve stelsels ter wereld zal zijn.

Voor de Verenigde Arabische Emiraten gaat het eigenlijk over de herbevestiging van hun verbintenis om zich aan te passen aan de internationale standaarden betreffende de transparantie en de strijd tegen fiscale wanpraktijken.

Volgens het ministerie van Financiën van de Emiraten zal vennootschapsbelasting helpen om deel te nemen aan internationale inspanningen om belastingontduiking te bestrijden en de uitdagingen in verband met de digitali-

sering van de wereldeconomie aan te pakken.

De Emiraten hebben het hervormingsplan van de OESO dat pleit voor het principe van een universele minimumbelasting van 15% voor grote multinationals die in verschillende landen actief zijn en daar winst maken, goedgekeurd. Men zal zich herinneren dat de Emiraten al in 2018 een btw van 5% hadden ingesteld.

Vanaf juni 2023 moeten vennootschappen die gevestigd zijn in de Verenigde Arabische Emiraten, zowel lokale als buitenlandse vennootschappen, een federale belasting van 9% op hun winst betalen, maar verwacht wordt dat deze maatregel geen invloed zal heb-

ben op de aantrekkelijkheid van de Emiraten.

De winningsindustrieën, de banksector en de verzekeringsmaatschappijen vallen niet onder deze hervorming, omdat zij al onderworpen zijn aan speciale belastingstelsels.

Bovendien zullen vennootschappen die zijn geregistreerd in vrije zones en die niet actief zijn op het grondgebied van de Emiraten blijven profiteren van belastingvoordelen en niet onderworpen zijn aan deze nieuwe vennootschapsbelasting.

De autoriteiten van de Emiraten hebben aangegeven dat het niet hun bedoeling is om een belasting op individuele lonen in te voeren, wat betekent dat het gebruik van een vennootschap in de Emiraten voordelig kan blijven.

Men zal zich inderdaad herinneren dat België op 30 september 1996 met de Verenigde Arabische Emiraten een verdrag ter preventie van de dubbele belasting ondertekende inzake belastingen op inkomen en vermogen, dat nuttig kan worden gebruikt.

De autoriteiten van de Emiraten hebben aangegeven dat het niet hun bedoeling is om een belasting op individuele lonen in te voeren, wat betekent dat het gebruik van een vennootschap in de Emiraten voordelig kan blijven.

Men zal zich inderdaad herinneren dat België op 30 september 1996 met de Verenigde Arabische Emiraten een verdrag ter preventie van de dubbele belasting ondertekende inzake belastingen op inkomen en vermogen, dat nuttig kan worden gebruikt.

Angélique PUGLISI

Een welgekomen omzendbrief van de Nationale Bank

1. In een recente omzendbrief van 1 februari 2022 wijst de Nationale Bank op een reeks restrictieve en defensieve gedragingen van Belgische bankinstellingen in hun beleid van aanvaarding van klanten en het verbreken van zakelijke relaties.

Sinds enkele maanden zien we inderdaad een toenemende tendens bij de Belgische bankinstellingen om te weigeren rekeningen te openen voor bepaalde klanten op grond van het feit dat deze klanten behoren tot een categorie klanten met wie het beleid van de bank het aangaan van zakelijke relaties verbiedt. Ook wordt opgemerkt dat steeds meer banken langdurige relaties met klanten beëindigen door een beroep te doen op de antiwitwaswet.

In haar omzendbrief stelt de Nationale Bank terecht dat deze beslissingen niet gerechtvaardigd zijn in het licht van de antiwitwasverplichtingen van de banken en zij maatschappelijke verantwoordelijkheid kunnen zijn, wat een rem kan vormen op de economische ontwikkeling en vooral verrich-

tingen die mogelijk verband houden met het witwassen van geld, buiten elke controle kunnen onderdrukken.

2. De volgende vijf gedragingen worden in de omzendbrief becommentarieerd:

- de weigering om een zakelijke relatie aan te gaan op grond van het feit dat het klantenacceptatiebeleid van de bank het aangaan van relaties met personen die tot een bepaalde categorie behoren, verbiedt;
- weigering om een zakelijke relatie aan te gaan op basis van de hoge witwasrisico's;
- de beëindiging van bestaande zakelijke relaties op grond van het feit dat in de loop van de zakelijke relatie verhoogde witwasrisico's zijn vastgesteld;
- de weigering om een zakelijke relatie aan te gaan of de beëindiging van bestaande relaties op basis van de kosten verbonden aan de uitvoering van de door de Antiwitwaswet vereiste waakzaamheidsverplichtingen in geval van een verhoogd witwasrisico;
- weigering om een zakelijke relatie aan te gaan of beëindiging van bestaande relaties

vanwege het risico te worden onderworpen aan administratieve herstelmaatregelen of strafrechtelijke sancties.

3. Met betrekking tot de eerste waargenomen gedragingen geeft de Nationale Bank aan dat het niet conform is met de wettelijke en reglementaire vereisten inzake het witwassen van geld dat het klantenacceptatiebeleid van de bank als stelregel de uitsluiting van elke zakelijke relatie met potentiële klanten heeft op basis van algemene criteria zoals het feit dat zij onder meer behoren tot een specifieke economische sector of een band hebben met een land met een hoog risico.

Dergelijke besluiten vereisen inderdaad een individuele risicobeoordeling. Voor de tweede waargenomen gedraging is de Nationale Bank van mening dat de antiwitwaswet enkel kan worden ingeroepen om de weigering van een nieuwe zakelijke relatie te rechtvaardigen indien de bank kan aantonen dat zij niet in staat is om te voldoen aan haar waakzaamheidsverplichtingen opgelegd door de antiwitwaswet.

Enkel het feit dat de uitvoering van de verscherpte maatregelen vereist dat een financiële instelling extra intensiever werk verricht, vormt geen onmogelijkheid voor een financiële instelling om een nieuwe zakelijke relatie te weigeren.

Een verbod om een zakenrelatie aan te gaan, geldt niet op het enkele motief dat de bank na haar individuele risicobeoordeling heeft vastgesteld dat aan de zakelijke

De Nationale Bank wijst erop dat de beste manier voor financiële instellingen om het risico van administratieve maatregelen, strafrechtelijke vervolging en het risico van schadeclaims te vermijden, is om te zorgen voor de effectieve uitvoering van passende en effectieve maatregelen om het witwassen van geld te voorkomen.

relatie verhoogde witwasrisico's verbonden zijn, zodat de invoering van verscherpte waakzaamheidsmaatregelen wettelijk verplicht is.

Wanneer de individuele herbeoordeling van risico's leidt tot een verhoging van het risiconiveau dat de financiële instelling met de zakelijke relatie associeert, vereist de antiwitwaswet bovendien dat zij ook de mate van waakzaamheid die zij ten aanzien van die zakelijke relatie uitoefent, verhoogt.

De antiwitwaswet verplicht de financiële instelling daarentegen niet om een zakelijke relatie te beëindigen waarvan het risiconiveau hoger is dan het eerder beoordeelde, behalve in bepaalde specifieke gevallen (de bank kan bijvoorbeeld niet voldoen aan haar verplichting om de identificatiegegevens van de klant bij te werken, of zijn verplichting om zijn beoordeling van de kenmerken van de klant bij te werken).

Met betrekking tot het beleid om de weigering om een zakelijke relatie aan te gaan met bepaalde klanten te rechtvaardigen of deze te beëindigen door de kosten verbonden aan de uitvoering van de waakzaamheidsverplichtingen vereist door de antiwitwaswet, erkent de Nationale Bank dat financiële instellingen rekening houden met de objectief geschatte kosten van de waakzaamheidsmaatregelen vereist door de antiwitwaswetgeving bij de prijsstelling van de financiële diensten en producten die zij aan hun klanten aanbieden.

Dit kan echter geen weigering rechtvaardigen om een relatie aan te gaan of te beëindigen.

Ten slotte, wat het risico van administratieve herstelmaatregelen en burgerlijke en strafrechtelijke veroordelingen betreft die door bankinstellingen worden ingeroepen om een zakelijke relatie te weigeren of te beëindigen, herinnert de Nationale Bank aan de noodzaak om te goeder trouw verklaringen af te leggen aan de Cel voor Financiële Informatieverwerking, zowel op administratief als gerechtelijk vlak.

Een verklaring die te kwader trouw werd afgelegd, kan leiden tot administratieve sancties, een vordering tot schadevergoeding door klanten of strafrechtelijke vervolging en sancties.

De Nationale Bank wijst erop dat de beste manier voor financiële instellingen om het risico van administratieve maatregelen, strafrechtelijke vervolging en het risico van schadeclaims te vermijden, is om te zorgen voor de effectieve uitvoering van passende en effectieve maatregelen om het witwassen van geld te voorkomen.

4. De conclusie van de Nationale Bank komt erop het juiste moment en het blijft te hopen dat deze aanbevelingen door de bankinstellingen zullen worden gevolgd door een meer verantwoordelijke benadering van hun witwasverplichtingen aan te nemen.

Deeconomie: een afschrikkende sanctie voor platformen die geen roerende voorheffing zouden inhouden

Uber Eats, Heetch, Deliveroo of nog TeacherOnline zijn platformen van deeconomie die erkend zijn door de Belgische Staat en op een lijst staan die werd gepubliceerd door de FOD Economie.

Deze platformen dienen als tussenschakel voor haar gebruikers om verschillende diensten aan te bieden aan consumenten.

Evolutie van het belastingstelsel

Voorheen waren de inkomsten uit deze diensten vrijgesteld van belasting en sociale premies zolang ze niet hoger waren dan € 6.390,00 per jaar. Boven dit bedrag werden ze samengevoegd met de andere beroepsinkomsten van de belastingplichtige die tegen progressieve tarieven per schijf moesten worden belast.

Een arrest van het Grondwettelijk Hof van 23 april 2020 (nr. 53/2020) maakte echter een einde aan dit voorkeursregime, omdat het in strijd was met de grondwettelijke beginselen van gelijkheid en non-discriminatie.

Als gevolg hiervan is er een nieuw stelsel ingevoerd die van toepassing is vanaf 1 januari 2021.

Deze regeling maakt het mogelijk dat de dienstverlener slechts wordt belast tegen een tarief van 20% voor alle bruto-inkomsten van

Laure VAN DE PUTTE

maximaal € 6.390,00 per jaar, met een mogelijkheid tot aftrek van een forfaitair bedrag voor kosten van 50%. Het effectieve tarief is dus 10%.

Alle bedragen die dit plafond van € 6.390,00 overschrijden, worden gekwalificeerd als beroepsinkomsten en als zodanig belast.

Sinds 1 februari 2021 zijn erkende platforms verplicht om een bedrijfsvoorheffing in te houden ten belope van 10,70% van het brutobedrag aan inkomsten gegenereerd door de dienstverlener.

Dit zijn de toepassingsvoorwaarden van dit stelsel:

- De diensten worden geleverd door een particulier die niet

handelt in het kader van zijn beroepsactiviteiten

- Het elektronisch platform moet erkend zijn of georganiseerd zijn door de overheid

Koninklijk Besluit van 1 februari 2022

De wetgever heeft zeer recent de pen genomen over de deeleconomie in een koninklijk besluit van 1 februari 2022 (B.S., 21 februari 2022) om artikel 53/2, §2, § 1 AR/WIB 92 te wijzigen.

Deze wijziging heeft tot doel de platformen te bestraffen die hun fiscale verplichtingen niet zouden respecteren en meer specifiek deze die zouden vergeten om de voorheffing van 10,70% in te houden.

Dit artikel 53/2 zegt voortaan dat *“De erkenning wordt ingetrokken wanneer de begunstigde van de erkenning twee keer tijdens een periode van drie jaar te rekenen vanaf het jaar waarin de eerste nalatigheid gebeurde, opzettelijk nalaat om aan zijn verplichtingen bedoeld in de artikelen 53/3 en 90, §1, paragraaf 1 te voldoen.*

De intrekking wordt gepubliceerd op de website van de FOD Financiën. Het gaat van kracht vanaf de dertigste dag na haar publicatie.”

De sanctie is dus zwaar voor platformen die niet aan hun fiscale verplichtingen voldoen, aangezien de erkenning een noodzakelijke voorwaarde is voor dienstverleners om recht te hebben op de hierboven genoemde gunstige belastingstelsel.

Deze nieuwe sanctie is op 3 maart 2022 van kracht gegaan.

De sanctie is dus zwaar voor platformen die niet aan hun fiscale verplichtingen voldoen, aangezien de erkenning een noodzakelijke voorwaarde is voor dienstverleners om recht te hebben op de hierboven genoemde gunstige belastingstelsel.

Deze nieuwe sanctie is op 3 maart 2022 van kracht gegaan.

De belastingdossiers uit de «footgate»: wat kan de fiscus doen? hoe kan de belastingplichtige reageren?

De pers onthulde vrijdag de lijst van personen die het Federaal Parket in de zogenaamde 'footgate'-zaak naar de strafrechter wil verwijzen. Naast de aldus geïdentificeerde 57 personen, werd gezegd dat het strafdossier zo'n 200 andere personen zou identificeren die zich (mogelijk) schuldig zouden hebben gemaakt aan fiscale delicten en die binnenkort door de fiscus zouden moeten worden «gecontacteerd» om hun situatie te «regulariseren»... Deze «200» moeten worden beschuldigd van het feit dat ze geen aangifte hebben gedaan van bedragen die ze zouden ontvangen hebben in het kader van de «footgate» zonder ze te hebben aangegeven.

Deze gebeurtenissen geven ons de gelegenheid om enkele van de principes in herinnering te brengen die voorrang hebben wanneer, zoals in dit geval, de fiscus toegang vraagt en krijgt tot een strafdossier.

We weten dat de termijn waarbinnen de fiscus de fiscale situatie van een belastingplichtige kan controleren en corrigeren in principe 3 jaar is in het licht van een «gewone» situatie, of 7 jaar in aanwezigheid van zogenaamde «aanwijzingen van fraude» (die de fiscus moet aankondigen en melden aan de belastingplichtige vóór elk onderzoek, en a fortiori vóór elke rechtzetting). Deze termijnen zijn niet altijd «voldoende» om de fiscus in staat te stellen informatie die voortkomt uit de raadpleging van een strafdossier te benutten. De administratie beschikt in werke-

lijkheid over de mogelijkheid om de toepassing te vorderen van de bijzondere aanslagtermijn bedoeld in artikel 358, §1, 3° van het WIB1992. Deze bepaling zegt dat “De belasting of de aanvullende aanslag kan ook na het verstrijken van de in artikel 354 bedoelde termijn worden vastgesteld in gevallen waarin: [...] 3) uit rechtsvorderingen blijkt dat de belastbare inkomsten niet werden aangegeven in een van de vijf jaren voorafgaand aan die waarin de vordering is ingesteld; [...]”. Krachtens artikel 358, §2, 2°, van het WIB1992 moet de belasting of de aanvullende aanslag dan worden vastgesteld binnen de **termijn van 12 maanden** te rekenen vanaf de datum waarop de beslissing waarvan de in §1, 3°, bedoelde rechtsvordering werd ingesteld, niet langer vatbaar is voor verzet of beroep.

Het is echter aan de belastingadministratie om aan te tonen dat de toepassingsvoorwaarden van de bijzondere aanslagtermijn die ze wilt invoeren, voldaan zijn. De administratie moet dus bewijzen dat het uit strafdossier dat ze heeft kunnen inkijken, blijkt dat er sprake is van het nalaten van een (vermeende) aangifteplicht van inkomsten in hoofde van de belastingplichtige tot wie zij zich richt.

Het is de **rechtsvordering**, en niet de

beslissing over deze rechtsvordering, die moet aantonen dat belastbare inkomsten niet werden aangegeven. Zo lijkt het bestaan van de rechtsvordering los te staan van de rechterlijke beslissing die wordt uitgesproken na het onderzoek van de zaak en de uitvoering van de buitengewone belastingtermijn is niet afhankelijk van het lot van die rechterlijke actie. Wanneer de belastingautoriteiten zich op deze bepaling willen beroepen, **mogen zij evenwel niet nalaten rekening te houden met de definitieve beslissing van de strafrechter**, voor zover deze van invloed is op de voorgenomen of verrichte belastingherziening. De gerechtelijke procedure in kwestie kan betrekking hebben op een derde partij, en niet noodzakelijkerwijs op de betrokken belastingplichtige.

De belastingadministratie stelt vaak dat artikel 358, §1, 3° van het WIB1992 niet impliceert dat het bewijs van het bestaan van niet-aangegeven inkomsten wordt geleverd door de rechtsvordering zelf. Het volstaat dat deze handeling feiten aan het licht brengt die de belastingadministratie in staat stellen aan te tonen dat er geen inkomsten zijn aangegeven, **met behulp van de wettelijke bewijsmiddelen waarover zij beschikt.** Dit is echter niet wat artikel 358, §1, 3° van de WIB1992 bepaalt, dat vereist

Het spreekt voor zich dat elk bijzonder risico van kennisgeving dan impliceert dat het verzoek tot fiscale regularisatie zo snel mogelijk wordt ingediend.

Het is dus duidelijk in het belang van de belastingplichtige om vanaf het begin van de belastingcontrole, of zelfs voordat hij op de hoogte is gesteld van het bestaan van deze controle, goed voorbereid en geadviseerd te zijn, teneinde onverwijd de verschillende mogelijkheden te onderzoeken die hem ter beschikking staan en op het juiste moment de nuttige stappen volgens de gekozen strategie in te voeren.

Jonathan CHAZKAL

dat de rechtsvordering aantoont dat «**belastbare inkomsten niet werden aangegeven**» (terwijl ze dat wel hadden moeten zijn), gedurende een van de vijf jaar voorafgaand aan die van het instellen van de vordering.

Wat er ook van zij, we moeten herhalen dat **artikel 358 van het WIB1992 inderdaad geen nieuw bewijsmiddel creëert in fiscale zaken**: het regelt enkel een bijzonder belastingtermijn. De onderzoeksbevoegdheden waarover de belastingadministratie beschikt zijn beperkt in tijd en kunnen in ieder geval nooit langer duren dan 7 jaar, te rekenen vanaf 1 januari van het jaar dat het aanslagjaar bepaalt waarvoor de belasting verschuldigd is, met andere woorden dat ze niet verder mogen terugkeren dan de inkomsten die ontvangen werden tijdens de laatste 6 jaar. De bijzondere aanslagtermijnen bedoeld in artikel 358 van het WIB1992 kennen precies geen enkele bijkomende onderzoeksbevoegdheid toe aan de administratie, noch doen zij deze onderzoeksbevoegdheden herleven wanneer deze ondertussen verlopen zijn. Ook als de administratie niet langer het recht heeft om haar onderzoeksbevoegdheden uit te oefenen op het moment dat zij toegang krijgt tot het strafdossier, zal zij de belastingplichtige alleen kunnen belasten als het strafdossier zelf alle elementen bevat die nodig zijn voor de vestiging van de belasting die

zij voornemens is in te voeren. De fiscus probeert deze moeilijkheid echter vaak te overbruggen door, om de belasting vast te stellen, de methode van belastingheffing te gebruiken op basis van tekenen en aanwijzingen van een hogere graad van geïnteresseerdheid dan dat uit de aangegeven inkomsten blijkt.

Artikel 358, §1, 3°, van het WIB1992 impliceert daarna dat het de rechtsvordering was die door de belastingadministratie ingeroepen was die haar het bestaan aantoonde van belastbare inkomsten die niet zouden aangegeven zijn in de 5 jaar voorafgaand aan het jaar van de instelling van de vordering. Dat is niet het geval als blijkt dat de fiscus in feite **al in het bezit was van bewijsmateriaal** hierover nog voor ze toegang had tot of kennis had van de door haar ingeroepen rechtsvordering.

Artikel 358, §1, 3°, van het WIB1992 stelt ten slotte dat, om van toepassing te zijn, de rechtsvordering moet aantonen dat belastbaar inkomen niet zou zijn aangegeven gedurende een van de **5 jaar voorafgaand aan het jaar waarin de vordering werd ingesteld**. Men richt zich dus op de 5 jaar waarin de belastbare inkomsten door de betrokken belastingplichtige hadden moeten worden opgenomen op zijn belastingaangifteformulier (namelijk het aanslagjaar), en niet op de

5 jaar waarin die inkomsten door de belastingplichtige werden geïnd (namelijk de belastbare periode). In strafzaken komt het instellen van de vordering overeen met de opening van een onderzoek door het Openbaar Ministerie of met de vordering tot onderzoek. De fiscus betoogt echter vaak, uitgebreid en **in strijd met het beginsel van de strikte interpretatie van de fiscale wetgeving**, dat artikel 358, §1, 3°, van het WIB1992 ook de belastingheffing op niet-aangegeven inkomsten na het instellen van de vordering toestaat. **Een dergelijke interpretatie druist in tegen de wetteksten en kan niet worden aanvaard.**

De belastingplichtige die door de fiscus wordt ondervraagd en die hypothetisch zou worden verweten dat hij geen bedragen heeft aangegeven die hij in het kader van de «footgate» zou hebben ontvangen zonder deze te hebben aangegeven, zal er alle belang bij hebben om zorgvuldig te onderzoeken op welke manier de administratie de elementen uit het gerechtelijk dossier heeft «gebruikt» om de belasting heffen die hem zou worden tegengeworpen. Of het nu gaat om het **aanvechten van de uitgevoerde procedure**, of om een discussie aan te gaan met de fiscus om tot een **minnelijke schikking** van het geschil te komen.

Deze discussie, die meestal in het stadium van het verzoek om inlich-

tingen, of zelfs de kennisgeving van rectificatie (of de kennisgeving van ambtshalve belastingheffing) zal worden opgestart, zal ook een gelegenheid zijn om eventuele opmerkingen van de belastingplichtige over de **regelmaticheid van de toegang** van de belastingdienst tot het strafdosier te laten gelden. **De kwalificatie van de inkomsten** toegerekend aan de belastingplichtige in het kader van de rectificatie kan daarna worden aangepakt. A priori kunnen we anticiperen op een belasting als beroepsinkomsten, met, indien nodig, een btw-component om de sociale situatie van de belastingplichtige te corrigeren, of zelfs een rectificatie van de sociale situatie van de belastingplichtige. Het moet mogelijk zijn om dergelijke kwalificatie in twijfel te trekken in het voordeel van een kwalificatie als diverse inkomsten indien de vermeende «commissie» aan een niet-beroepsbeoefenaar wordt toegerekend. In dat geval zou aanspraak moeten kunnen gemaakt worden op het afzonderlijke tarief van 33%, en niet op het progressieve tarief per schijf van de personenbelasting. De discussie kan ook gaan over de vaststelling van de **belastbare grondslag**, of over de **boetes** die de fiscus voornemens is op te leggen aan de belastingplichtige, en waarvan het tarief in bepaalde gevallen kan oplopen tot 200% van het bedrag van de verschuldigde belasting... wat ook van invloed is op de startdatum van de laattijdheidsintresten.

Tot slot zullen sommige van de betrokken belastingplichtigen zich afvragen of het in dit stadium nog mogelijk is om een **fiscale regularisatieprocedure** op te zetten. Er zij aan herinnerd dat de fiscale regularisatie in het algemeen geen effect heeft (d.w.z. ze verleent geen immuniteit, noch vanuit repressief oogpunt, noch vanuit fiscaal oogpunt) indien

de aangever vóór de indiening van de aangifte-regularisatie schriftelijk in kennis werd gesteld van specifieke onderzoeksdaten die door een Belgische gerechtelijke dienst, door een Belgische belastingdienst, een Belgische sociale zekerheidsinstelling of sociale inspectiedienst, of de FOD Economie worden uitgevoerd.

Een eenvoudig verzoek om inlichtingen volstaat. **Hetzelfde geldt, op strafrechtelijk niveau**, in het geval van informatie of gerechtelijk onderzoek. Aangezien dergelijke handelingen niet altijd bekend zijn bij de persoon die er het voorwerp van is, kan dit leiden tot moeilijkheden voor de aanvrager van de regularisatie die zijn dossier zou hebben ingediend zonder te weten dat hij het voorwerp is van onderzoeksdaten op gerechtelijk niveau. Uit de tekst die bepaalt dat de belastingplichtige **schriftelijk op de hoogte moet zijn gesteld**, leiden velen af dat een strafrechtelijk onderzoek of een strafrechtelijke informatie, zelfs geheim en waarvan de belastingplichtige niet schriftelijk in kennis zou zijn gesteld, de belastingplichtige niet het recht lijkt te ontnemen om te regulariseren vóór een schriftelijke kennisgeving van de betrokken autoriteit. Het spreekt voor zich dat elk bijzonder risico van kennisgeving dan impliceert dat het verzoek tot fiscale regularisatie **zo snel mogelijk** wordt ingediend.

Het is dus duidelijk in het belang van de belastingplichtige om vanaf het begin van de belastingcontrole, of zelfs voordat hij op de hoogte is gesteld van het bestaan van deze controle, goed voorbereid en geadviseerd te zijn, teneinde onverwijld de verschillende mogelijkheden te onderzoeken die hem ter beschikking staan en op het juiste moment de nuttige stappen volgens de gekozen strategie in te voeren.

Het Preventieve Verdrag België – Frankrijk: weldra nieuws voor de meerwaarden op aandelen

Er werd een nieuw Verdrag ter preventie van de dubbele belasting ondertekend tussen België en Frankrijk. Ze zal in werking treden vanaf 1 januari volgend op de datum van ontvangst van de kennisgeving aan de laatste staat die ondertekend van de vervulling van de vereiste formaliteiten, wat betekent dat ze niet in werking zal treden voor 01/01/2023 of zelfs nog later.

Het nieuwe verdrag bevat vele wijzigingen in de verdeling van de heffingsbevoegdheden van België en Frankrijk. Inzake de meerwaarden op aandelen zullen er onder meer veranderingen zijn voor de Franse fiscale ballingen maar, nog algemener, voor de Belgische ingezetenen die belangen hebben in Frankrijk.

In de eerste plaats moet er voor Franse fiscale ballingen die hun woonplaats in Frankrijk hebben gevestigd, aan worden herinnerd dat de keuze van België als woonstaat vaak wordt verklaard door het feit dat België een van de weinige landen in de Europese Unie is die vermogenswinsten op aandelen niet belast wanneer deze meerwaarden kunnen worden beschouwd als onderdeel van het normale beheer van privévermogen. Dit zal zo zijn in het geval van de verkoop door een aandeelhouder van zijn lang in eigendom

Sylvie LEYDER

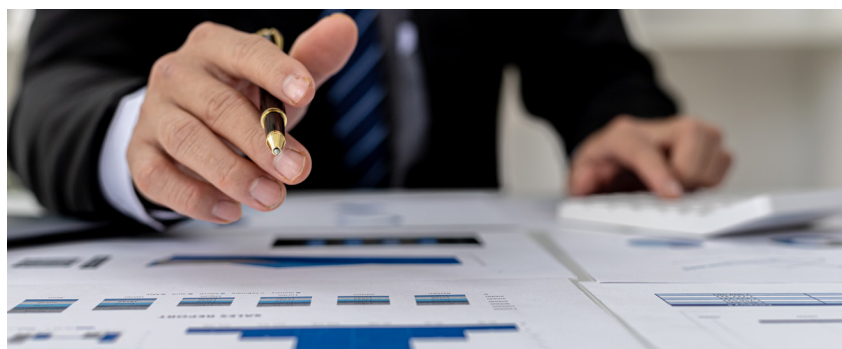
zijnde werkmaatschappij. Ideaal plan voor een Franse ingezetene die ervoor kiest om zich in België te vestigen om zijn Franse vennootschap te verkopen, aangezien het dubbelbelastingverdrag momenteel de heffingsbevoegdheid voorbehoudt voor België.

De zaken zouden in de toekomst zowel langs Belgische als langs Franse kant kunnen veranderen.

Langs Belgische kant wordt een globale hervorming van de personenbelasting overwogen met een mogelijke belasting van de meerwaarden. Langs Franse kant zal het nieuwe verdrag ter voorkoming van de dubbele belasting het spel komen te veranderen aangezien het in bepaalde gevallen voorziet dat de meerwaarden op substantiële deelneming in een Franse vennootschap die door een natuurlijke persoon gerealiseerd worden, belastbaar zullen zijn in Frankrijk (artikel 13.4 van het verdrag).

Volgens de nieuwe tekst van het preventieve verdrag zijn meerwaarden die door een Belgische fiscale ingezetene rechtstreeks (of onrechtstreeks, met name via een Belgische holding) realiseert op een substantiële deelneming in een Franse vennootschap (d.w.z. die recht geeft op 25% of meer van de winst van de Franse vennootschap) in Frankrijk belastbaar wanneer aan de volgende twee voorwaarden is voldaan: De Belgische ingezetene is sinds minstens 6 jaar tijdens de 10 jaar onmiddellijk voorafgaand aan de datum waarop die persoon Belgisch ingezetene werd, Frans fiscaal ingezetene; en

De Belgische ingezetene (voorheen Franse fiscale ingezetene) heeft op

een gegeven moment tijdens de 5 jaar onmiddellijk voorafgaand aan de datum waarop de verkoper van de Franse aandelen een Belgische ingezetene geworden is, een substantiële deelneming aangehouden in het kapitaal van een Franse vennootschap. Op de datum van inwerkingtreding van het nieuwe verdrag zullen enkel Franse ballingen die al meer dan 10 jaar Belgische ingezetenen zijn geworden, niet worden beïnvloed door het nieuwe preventieve verdrag en zullen ze enkel in België belastbaar zijn op de eventuele gerealiseerde meerwaarde.

Daarentegen zal volgens het nieuwe verdrag elke Belgische ingezetene die een meerwaarde op aandelen van de vennootschap met overwegend onroerend karakter belast worden in Frankrijk.

Daarmee onderschrijft het nieuwe preventieve verdrag een bestaande Franse praktijk met betrekking tot meerwaarden op aandelen van vennootschappen met overwegend onroerend karakter.

De Franse Raad van State heeft immers in een arrest van 24 februari 2020 beslist dat de meerwaarde die een Belgische ingezetene realiseert op aandelen in een Franse (burgerlijke) vastgoedvennootschap, een winst is die voortvloeit uit de vervreemding van

onroerende goederen in de zin van artikel 3 van het Frans-Belgisch belastingverdrag, omdat het Franse belastingrecht dergelijke aandelen gelijkstelt aan onroerende goederen wanneer deze vervreemd zijn door een persoon die geen fiscale woonplaats heeft in Frankrijk. Dit standpunt is controversieel in de rechtsliteratuur en is het onderwerp van een analyse van het tegendeel door het Franse Hof van Cassatie.

Het nieuwe preventieve verdrag beslecht de kwestie in het voordeel van Frankrijk, dat de bevoegdheid krijgt om meerwaarden te belasten op aandelen in een (Franse of buitenlandse) vennootschap waarvan het vermogen voor meer dan 50% van zijn waarde, rechtstreeks of onrechtstreeks, bestaat uit Frans onroerend goed dat niet wordt gebruikt voor de uitoefening van een ondernemersactiviteit. Deze belasting treft zowel natuurlijke personen die aandeelhouder zijn (tegen het tarief van 19% in de inkomstenbelasting en 7,5% als sociale voorafbetalingen) als vennootschappen (tegen het tarief van 25%).

Gezien de aangekondigde wijzigingen kan het raadzaam zijn bepaalde verrichtingen te formaliseren vóór de inwerkingtreding van het nieuwe preventieve verdrag.

Perrine RUDEWIEZ

Auteursrecht en naburige rechten: De kwalificatie van «beschermd werk» onderworpen aan de beoordeling van de fiscus

De omzendbrief 2022/C/22 van 25 februari laatstleden die door de fiscus werd gepubliceerd (hierna genoemd: “de Omzendbrief”) stelt een addendum aan de Omzendbrief van 21 mei 2012 voor. In de eerste plaats vult ze die aan door rekening te houden met de beslissingen die op dit gebied zijn genomen. Ze voegt er het volgende aan toe:

- de parlementaire vraag van 20 april 2016, waarop het antwoord rekening houdt met het principe volgens hetwelk het fiscaal recht zich baseert op de realiteiten en uitnodigt om na te kijken of de inkomsten effectief uit de overdracht of concessie van de auteursrechten voortkomen.
- een arrest van het Hof van Beroep van Gent van 2018 waaruit blijkt dat de fiscale rechter

en de belastingambtenaar bevoegd zijn om het al dan niet bestaan van een beschermd werk na te kijken.

- Een arrest van het Hof van Cassatie van 25 juni 2020 waarin wordt herhaald dat de geschriften in het kader van het beroep van advocaat op zich geen beschermd werk vormen in de zin van de wetgeving op de auteursrechten en de naburige rechten.

Bovendien voorziet de Omzendbrief dat computerprogramma's, met inbegrip van het voorbereidend materieel, wettelijk beschermd zijn door auteursrechten. Een nuttige verduidelijking voor de gemeenschap van informatici programmeurs.

Ten slotte onderlijnt de Omzendbrief de bevoegdheid van de fiscus voor de beoordeling van de kwalificatie van een « beschermd werk ». Begrijp dat de belastingambtenaar zijn mening kan geven over een overeenkomst van overdracht of een concessie van auteursrechten, en dit om de composities tegen te houden die hij iets te bizar zou vinden.

Het resultaat is een gerechtvaardigde angst voor de belastingplichtige, die van een zuiver subjectieve beoordeling door de ambtenaar.

Het is ook nuttig eraan te herinneren dat deze bevoegdheid onderworpen blijft aan de controle van de hoven en rechtbanken, waardoor elke mogelijke afwijking wordt uitgesloten.

Kortom, laten we niet vergeten dat de nieuwe Omzendbrief enkele verduidelijkingen aanbrengt aan de vorige omzendbrief. Wat de bevoegdheid van de belastingdienst met betrekking tot de kwalificatie als beschermd werk betreft, deze kan indien nodig door de fiscale rechter worden onderzocht.

Het is ook nuttig eraan te herinneren dat deze bevoegdheid onderworpen blijft aan de controle van de hoven en rechtbanken, waardoor elke mogelijke afwijking wordt uitgesloten.

Kortom, laten we niet vergeten dat de nieuwe Omzendbrief enkele verduidelijkingen aanbrengt aan de vorige omzendbrief. Wat de bevoegdheid van de belastingdienst met betrekking tot de kwalificatie als beschermd werk betreft, deze kan indien nodig door de fiscale rechter worden onderzocht.

Sylvie LEYDER

Uitkering van dividenden tegen verlaagde roerende voorheffing: nog steeds mogelijk voor sommige KMO's (VVPRbis)

Dividenduitkeringen door KMO's zijn in principe onderworpen aan roerende voorheffing tegen een tarief van 30%.

Bij wijze van uitzondering is het zogenaamde « VVPRbis stelsel» (Verminderde Voorheffing Pré-compte Réduit bis) geregeld in artikel 269, §2 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen (WIB) dat het mogelijk maakt om te genieten van een roerende voorheffing waarvan het tarief verlaagd werd tot 20% of 15%.

Om van dit verlaagde tarief te genieten, moeten een aantal voorwaarden vervuld zijn waaronder onder andere de volgende:

- De vennootschap die dividenden uitkeert, moet een "kleine vennootschap" zijn in de zin van artikel 1:24 van het

Wetboek van Vennootschappen en Verenigingen (WVV);

- De dividenden moeten afkomstig zijn van "nieuwe" aandelen of deelbewijzen die na 1 juli 2013 werden uitgegeven ter gelegenheid van de oprichting van de vennootschap of haar kapitaalsverhoging;
- De aandelen of deelbewijzen moeten verworven zijn met de hulp van volledig volstorte inbrengen in geld.

Wanneer aan alle voorwaarden van artikel 269, §2 WIB is voldaan, wordt het tarief van de roerende voorheffing verlaagd tot 20% voor dividenden die worden toegewezen of toegerekend tijdens de economische uitkering van het 2e boekjaar volgend op de inbreng en tot 15% voor dividenden die worden uitgekeerd vanaf het 3e boekjaar volgend op dat van de inbreng.

De wet van 21 januari 2022 houdende diverse fiscale bepalingen heeft bepaalde wijzigingen en verduidelijkingen aangebracht aan het VVPRbis uitkeringsstelsel.

Een van de wijzigingen aan het VVPRbis stelsel is een antwoord op

de nieuwe problematiek van vennootschappen zonder kapitaal.

We weten dat het nieuwe WVV voor bepaalde bedrijven, zoals BV's, de vereiste van een minimum maatschappelijk kapitaal wegneemt.

Ook veel voormalige BVBA's met kapitaal opgericht na 1 januari 2013 waarvan het kapitaal slechts gedeeltelijk was gestort, beslisten, bij het in overeenstemming brengen van hun statuten om de inbreng in de vennootschap die BV werd, te verlagen tot een bedrag van 1 EUR door vrijstelling van volstorting van de geplaatste bedragen.

Konden deze BV's, die kapitaallos waren geworden, nog steeds VVPRbis dividenden uitkeren, aangezien (i) om van deze regeling te profiteren het met name noodzakelijk is om volledig volstorte inbrengen in geld te hebben gedaan en (ii) de aanvankelijk geplaatste bijdrage nooit volledig zou worden volstort vanwege de vrijstelling van volstorting? De Dienst Voorafgaande Beslissingen leek de kwestie te hebben gevalideerd. De wetgever heeft anders besloten.

De wet van 21 januari 2022 legt het principe vast dat de aanvankelijk geplaatste inbreng («de bedragen waarop werd ingeschreven ter gelegenheid van de uitgifte van de aandelen of deelbewijzen») volledig moet worden volstort om te kunnen genieten van het WPRbis stelsel.

Gevolg: de BVBA's met kapitaal die overgegaan zijn naar BV's zonder kapitaal kunnen niet meer genieten van het verlaagd tarief van roerende voorheffing, behalve als er nieuwe inbrengen worden gedaan.

Gelukkig bevat de wet van 21 januari 2022 een inhaalmaatregel voor de BVBA's met kapitaal die met de inwerkingtreding van het WWV hadden beslist om over te

gaan naar BV's zonder kapitaal. Een overgangsmaatregel laat deze vennootschappen toe om tot 31 december 2022 een kapitaalverhoging in geld door te voeren om de inbreng terug te brengen naar de ooit geplaatste inbreng en zo (opnieuw) te genieten van de verlaagde roerende voorheffing volgens het WPRbis stelsel.

Er zij ook op gewezen dat de wet van 21 januari 2022 ook de uitsluiting van preferente aandelen heeft aangepast aan het WPRbis stelsel. Aandelen of deelbewijzen met meerdere stemrechten, maar die een evenredig recht verlenen aan het dividend, zijn nu toegestaan. Dit soort aandelen is een goed instrument voor familiale KMO's in het kader van successieplanning.

Het bezoek aan de notaris in het kader van de overgangsmaatregel kan voor de aandeelhouders van BV's een gelegenheid zijn om in de statuten aandelen met meervoudig stemrecht te voorzien die opgenomen zijn in het WPRbis stelsel.

Gelukkig bevat de wet van 21 januari 2022 een inhaalmaatregel voor de BVBA's met kapitaal die met de inwerkingtreding van het WWV hadden beslist om over te gaan naar BV's zonder kapitaal. Een overgangsmaatregel laat deze vennootschappen toe om tot 31 december 2022 een kapitaalverhoging in geld door te voeren om de inbreng terug te brengen naar de ooit geplaatste inbreng en zo (opnieuw) te genieten van de verlaagde roerende voorheffing volgens het WPRbis stelsel.

Thierry AFSCHRIFT

Sylvie LEYDER

Pascale HAUTFENNE

Angélique PUGLISI

Jonathan CHAZKAL

Spyridon CHATZIGIANNIS

Perrine RUDEWIEZ

Laure VAN DE PUTTE

Mélanie BARON

IDEFISC

Tel. : 02/646 46 36

Fax : 02/644 38 00

IDEFISC WORDT GEPUBLICEERD DOOR

Thierry AFSCHRIFT

MET DE SAMENWERKING VAN

Pascale HAUTFENNE, hoofdredacteur

EN

Sylvie LEYDER

Angélique PUGLISI

Jonathan CHAZKAL

Spyridon CHATZIGIANNIS

Perrine RUDEWIEZ

Laure VAN DE PUTTE

Mélanie BARON

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER

Thierry AFSCHRIFT

Lensstraat, 13

1000 Brussel

INTERNET

www.idefisc.be

VOLGEND NUMMER:

Juni 2022

Om IDEFISC te ontvangen per elektronische post, stuur uw adres naar info@idefisc.be

De informatie die door IDEFISC wordt gepubliceerd is alleen voor informatiedoeleinden; het is geen juridisch advies over specifieke situaties.

Dit nummer is ook beschikbaar In het Frans.

Als u deze wilt ontvangen, stuur dan een e-mail naar info@idefisc.be

DESIGN BY

Admax Consulting

IDEFISC